

РЕШЕНИЕ

№ 143

гр. гр.Несебър, 11.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – НЕСЕБЪР, VI-ТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на четвърти април през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: В.Вл.С.

при участието на секретаря М.Р.Д.
като разгледа докладваното от В.Вл.С. Гражданско дело № 20222150101474
по описа за 2022 година

Предявени са кумулативно съединени искове по чл. 128, т. 2 КТ, чл. 222, ал. 3 КТ, чл. 245, ал. 2 КТ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

От ищеца Е. А. С. срещу ответника „П.Т.К.” АД са предявени обективно кумулативно съединени искове по чл. 128, т. 2 КТ, чл. 222, ал. 3 КТ, чл. 245, ал. 2 КТ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД. Ищецът сочи, че бил назначен при ответника на длъжност „пазач, невъоръжена охрана“ за неопределено време с месторабота в гр. С.В., хотел „.....“ по силата на Трудов договор № 9 от 12.03.2008г. и допълнителни споразумения към него – от 01.07.2016г., 01.10.2018г. и 01.01.2019г. Излага, че изпълнявал длъжността повече от 14 години, но през есента на 2020г. работодателят спрял да му плаща възнаграждение. Твърди, че такова не му било платено за месеците октомври, ноември и декември 2020г., месеците октомври, ноември и декември 2021г. и януари, февруари, март и април 2022г. Излага, че на 03.05.2022г. трудовото му правоотношение било прекратено, без да е надлежно уведомен за това. Твърди, че съгласно разпореждане № ***** на ТП на НОИ на 20.06.2018г. придобил право на пенсия. Излага, че работодателят не му заплатил обезщетението по чл. 222, ал. 3, предл. 2 от КТ. С тези доводи и след извършено и допуснато в съдебно заседание от 24.03.2023г. изменение на размера на исковите моли да му бъде присъдена сумата от 5378,58 лв. – трудово възнаграждение за посочените от него периоди, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба, сумата от 486,23 лв. – лихва за забава за периода 01.12.2020г. – 22.09.2022г., сумата от 4592,28 лв. – обезщетение по чл. 222, ал. 3, пр. 2 от КТ, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба и сумата от 183,69 лв. – лихва върху обезщетението за периода 03.05.2022г. – 22.09.2022г. Претендират се разноси.

В срока по чл. 131 от ГПК от ответника П.Т.К.” АД е депозиран писмен отговор, с който исковите се оспорват като неоснователни. Твърди се, че липсват надлежно подписани документи, които да удостоверяват трудово правоотношение. Излага се, че ищецът не посочва сумата по

договорното правоотношение. Навежда, че ищецът сочи, че договорът е прекратен на 03.05.2022г., но не се знае на какво основание. Обръща внимание, че възнаграждение по чл. 128, т. 1 от КТ се заплаща за действително положен труд. Развиват се доводи в насока, че ищецът е получил цялото дължимо възнаграждение и не е полагал труд над вече заплатеното. Излага се, че на ответника не се дължи обезщетение по чл. 222, ал. 3 от КТ и той не е доказал предпоставките за дължимостта му. От съда се иска да отхвърли претенциите.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и съобразно чл. 12 ГПК намира, че се установява следното от фактическа и правна страна:

По иска по чл. 128 КТ:

В доказателствена тежест на ищеца е да докаже, че: 1. за процесния период е бил в трудово правоотношение с ответника; 2. през този период е полагал труд, съобразно уговореното между страните и 3. размерът на претендираното вземане. При доказването на тези факти в доказателствена тежест на ответника е да докаже твърденията си, че е заплатил трудовите възнаграждения на ищеца за периода.

От фактическа страна по делото се установява, че ищецът встъпил в трудово правоотношение с ответника по трудов договор № 9 от 12.03.2008г., с място на осъществяване на трудовата дейност – гр. С.В. и длъжност „пазач“ (видно от 3 бр. допълнителни споразумения към трудовия договор, приложени на л. 9 – л. 11 от първоначално образуваното гр.д. № ..../2022г. по описа на Районен съд Бургас). От приложена по делото справка от ТД на НАП Бургас се установява, че в периода 12.03.2008г. – 03.05.2022г. ищецът бил в трудово правоотношение с ответника по силата на трудов договор, за което НАП била уведомена по надлежния ред. В постъпило по делото становище вх. № 1505 от 14.02.2023г. по описа на Районен съд Несебър, подадено от ответника, не се оспорва, че в посочения период е действало трудово правоотношение между страните.

На следващо място, в цитираното становище от ответника, не се оспорва, че през периода на действие на трудовото правоотношение, ищецът действително е полагал труд. Точно обратното – сочи се, че през процесния период са изплатени в пълнота трудовите възнаграждения на ищеца, в което твърдения имплицитно се съдържа и признание, че той действително е полагал труд. Налага се извод, че по делото не се спори, че ищецът през този период е полагал труд съобразно уговореното между страните. Последното произтича и от фактът, че за целия период 12.03.2008г. – 03.05.2022г. страните са били в трудово правоотношение и не са ангажирани доказателства ищецът да се отклонявал от изпълнение на трудовите си функции.

От приетото по делото заключение на съдебно-счетоводната експертиза се установява и размерът на дължимите възнаграждения на ищеца за месеците октомври, ноември и декември 2020г., месеците октомври, ноември и декември 2021г. и януари, февруари, март и април 2022г., а именно: 5378,58 лв. Съдът кредитира заключението на вещото лице, което е извършило необходимите справки и е констатирало, че не са представени разходни касови ордери за заплатени от работодателя на ищеца суми за посочените периоди. Предоставени са РКО (които се прилагат и към становището на ответника от 14.02.2023г.), като вещото лице е констатирало, че са на обща стойност 19 348 лв., но като основание за плащане в тях са посочени други периоди – други месеци (видно от таблица на стр. 3 от заключението). Наред с това от вещото лице са извършени необходимите изчисления, базирани на справка от НАП за осигурителния доход на ищеца, въз основа на които е направен извод, че за процесните месеци се дължи общо

възнаграждение в размер на 5378,58 лв. Заключение на вещото лице се кредитира от съда като обективно, компетентно и безпристрастно, тъй като не е оспорено от страните и се базира на официални документи. Същото е съпроводено с проверка на заплатените в полза на ищеца суми и нужните изчисления.

При доказването на тези факти съдът намира за недоказано по делото, че ответникът е заплатил трудовите възнаграждения на ищеца. Този извод на съда се потвърждава от заключението на съдебно-счетоводната експертиза, както и от документите, проверени от вещото лице и представените от ответника към отговора на исковата молба. Вещото лице е констатирало, че за месеците октомври, ноември и декември 2020г., месеците октомври, ноември и декември 2021г. и януари, февруари, март и април 2022г. не са представени разходни касови ордери. В представените към становище от 14.02.2023г. разходни касови ордери изрично са вписани основание на извършените плащания, както следва: заплата за м.09.2021г. (ордер от 01.11.2021г.), заплата за м.08.2021г. (ордер от 17.09.2021г.), заплата за м.07.2021г. (ордер от 19.08.2021г.), аванс за м.07.2021г. (ордер от 03.08.2021г.), заплата за м.06.2021г. (ордер от 22.07.2021г.), аванс за м.06.2021г. (ордер от 08.07.2021г.), заплата за м.05.2021г. (ордер от 29.06.2021г.), заплата за м.04.2021г. (ордер от 04.06.2021г.), заплата за м.01.2021г. (ордер от 13.07.2021г.), заплата за м.09.2021г. (ордер от 31.08.2021г.), заплата за м.08.2020г. (ордер от 24.08.2021г.), заплата за м.07.2020г. (ордер от 11.08.2021г.), заплата за м.06.2020г. (ордер от 26.07.2021г.), заплата за м.05.2020г. (ордер от 23.12.2020г.), заплата за м.05.2020г. (ордер от 09.07.2021г.), заплата за м.04.2020г. (ордер от 22.10.2020г.), заплата за м.03.2020г. (ордер от 14.07.2020г.), заплата за м.02.2020г. (ордер от 30.05.2020г.), заплата за м.01.2020г. (ордер от неустановена дата). Представена е и разписка за паричен превод от „Еконт“ от 02.03.2022г. за плащане на сумата от 188 лв. – работна заплата, без уточнение за кой месец е заплатена тази заплата. Налага се извод, че няма нито едно доказателство, което да удостоверява плащане на възнагражденията за месеците октомври, ноември и декември 2020г., месеците октомври, ноември и декември 2021г. и януари, февруари, март и април 2022г. В разходните касови ордери изрично е вписано основание за плащането – заплата за конкретен месец и именно такова плащане е прието от ищеца по делото, поради което с тези плащания по никакъв начин не се доказва плащане за процесните периоди. В същото време от приложена справка от НОИ от ищеца се установява, че за този период той единствено е бил осигуряван от работодателя (плащани са му осигуровки). Както се посочи от представените от ответника доказателства се установява, че това са платени суми относно конкретни месечни възнаграждения, посочени по ясен и недвусмислен начин в ордерите. По арг. от чл. 271, ал. 1 от КТ работникът или служителът не е длъжен да връща сумите за трудово възнаграждение и обезщетения по трудовото правоотношение, които е получил добросъвестно. В случая работодателят е вписал ясно изявление, че плаща заплата за конкретен месец, работникът се е подписал, т.е. получил е заплатата точно за този месец и на основание чл. 271, ал. 1 от КТ плащанията не могат да бъдат отнасяни към възнаграждения за други периоди, за които няма доказателства за плащане. По арг. от чл. 270, ал. 3 КТ трудовото възнаграждение се изплаща лично на работника или служителя по ведомост или срещу разписка, като представените доказателства (разписки) установяват плащане за конкретни месеци, но не е и за спорните периоди.

Налага се краен извод, че искът по чл. 128 КТ следва да бъде уважен изцяло за сумата от 5378,58 лв. Сумата следва да се присъди като дължимо нетно възнаграждение, тъй като вещото лице е констатирало, че за тези периоди са внесени осигуровки за ищеца и е приспаднало същите при изчисляване размера на дължимото възнаграждение.

По иска по чл. 245, ал. 2 КТ:

Ищецът следва да докаже наличието на дължимо трудово възнаграждение и изпадането на работодателя в забава за заплащането му за периода 01.12.2020г. – 22.09.2022г., както и размера на претендираната лихва.

С оглед основателността на главния иск по чл. 128 КТ се доказва, че работодателят е изпаднал в забава за процесния период. При липса на доказателства за други уговорки и тъй като става въпрос за месечно трудово възнаграждение, същото е следвало да се заплати най-късно до края на месеца, следващ месеца, за който е дължимо, поради което действително ответникът е изпаднал в забава, считано от 01.12.2020г. (арг. от чл. 270, ал. 2 КТ). Видно от отговор 5 на приетата по делото експертиза процесния период върху неплатените възнаграждения е начислена лихва в размер на 486,23 лв., поради което искът следва да бъде уважен до този размер, който представлява и целият размер на исковата претенция след допуснатото изменение на размера на този иск.

По предявения иск с правно основание чл. 222, ал. 3, пр. 2 КТ:

В доказателствена тежест на ищеца е да докаже, че правоотношението му с ответника е прекратено след като ищецът е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, че е придобил при същия работодател (или в същата група предприятия) 10 години трудов стаж през последните 20 години, както и размера на обезщетението.

От разпореждане № ***** от 28.06.2018г. на ТП на НОИ Бургас (на л. 12 от първоначално образуваното гр.д. № .../2022г. по описа на Районен съд Бургас) се установява, че считано от 09.06.2018г. – пожизнено (на основание чл. 68, ал. 1, 2 КСО) на ищеца е отпусната пенсия за осигурителен стаж и възраст.

Както се установи - в периода 12.03.2008г. – 03.05.2022г. ищецът бил в трудово правоотношение с ответника по силата на трудов договор (т.е. доказват се и другите две предпоставки на предявения иск).

Ответникът не оспорва, че считано от 03.05.2022г. е прекратено трудовото правоотношение. Съгласно чл. 222, ал. 3, пр. 2 КТ при прекратяване на трудовото правоотношение, след като работникът или служителът е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, независимо от основанията за прекратяването, той има право на обезщетение от работодателя, ако е придобил при същия работодател или в същата група предприятия 10 години трудов стаж през последните 20 години - на обезщетение в размер на brutното му трудово възнаграждение за срок от 6 месеца. Обезщетение по тази алинея може да се изплаща само веднъж. Задължението на работодателя е абсолютно и не е обвързано с получаването на покана или отправяне на претенция за посоченото обезщетение. Достатъчно е трудовото правоотношение да е прекратено. Вярно е, че за да изпадне в забава работодателят за заплащане на това вземане е необходима покана по чл. 84, ал. 2 ЗЗД (Решение № 159 от 13.08.2018г. по гр.д. № 3836/2017г. по описа IV гр. о. на ВКС), но с връчване на исковата молба ищецът е заявил претенцията си, т.е. отправил е покана до ответника (този факт следва да се вземе предвид на основание чл. 235, ал. 3 ГПК), поради което е настъпила изискуемост на вземането.

Налага се извод, че всички елементи от фактическия състав на предявения иск са налице и същият следва да бъде уважен. От заключението на приетата съдебно-счетоводна експертиза се установява, че размерът на обезщетението е от 4592,28 лв. (на база brutното трудово

възнаграждение от 765,38 лв. към месец април 2022г.), поради което предявеният иск е изцяло основателен и следва да бъде уважен.

По предявения иск по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД:

Ищецът следва да докаже възникването на главен дълг – задължение за заплащане на обезщетение по чл. 222, ал. 3, пр. 2 от КТ и изпадането на работодателя в забава за плащането му в периода 03.05.2022г. – 22.09.2022г., както и размера на претендираната лихва.

Както се посочи задължението за работодателя е възникнало. За да изпадне в забава работодателят за заплащане на това вземане е необходима покана по чл. 84, ал. 2 ЗЗД (Решение № 159 от 13.08.2018г. по гр.д. № 3836/2017г. по описа IV гр. о. на ВКС), но с връчване на исковата молба ищецът е заявил претенцията си, т.е. отправил е покана до ответника, поради което е настъпила изискуемост на вземането. Не се доказва покана да е връчена преди връчване на исковата молба, поради което не се доказва изпадане на работодателя в забава за периода 03.05.2022г. – 22.09.2022г. и поради тази причина искът по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за сумата от 183,69 лв. следва да бъде отхвърлен.

По разноските:

При този изход на спора и на основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на Районен съд Несебър държавна такса върху уважените искове. С оглед основателността на исковете по чл. 128 КТ, чл. 245, ал. 2 КТ и чл. 222, ал. 3, пр. 2 КТ дължимата държавна такса е в общ размер от 448,83 лв. Върху отхвърлените искове не следва да се заплаща държавна такса от ищеца. В чл. 78, ал. 6 ГПК законодателят изрично е предвидил, че такси и разноски биха могли да се заплатят в полза на бюджета на съда единствено от лицето, което не е освободено от държавна такса, когато делото не е решено в негова полза. Отново на основание чл. 78, ал. 6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на бюджета на Районен съд Несебър сумата от 350 лв. – възнаграждение, изплатено на вещото лице по делото.

Що се касае за разпределяне на отговорността за разноски, в полза на ищеца следва да се присъдят такива, съразмерно на уважената част от исковете. От него са направени разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 650 лв. Съразмерно на уважената част от исковете следва да му се присъди сумата от 638,78 лв.

На ответника не следва да се присъждат разноски, тъй като не са поискани и не е доказано извършването на такива.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „П.Т.К.” АД, ЕИК ....., със седалище и адрес на управление в гр. С., ул. Б. № 8, ет. ....., да заплати на Е. А. С., ЕГН ....., с адрес в гр. Б., ул. „.....“ № 9, **на основание чл. 128 КТ сумата от 5378,58 лв.**, представляваща дължимо нетно трудово възнаграждение за месеците октомври, ноември и декември 2020г., месеците октомври, ноември и декември 2021г. и януари, февруари, март и април 2022г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба - 23.09.2022г. до погасяването, **на основание чл. 245, ал. 2 КТ сумата от 486,23 лв.**, представляваща лихва за забава върху неплатеното трудово възнаграждение, дължима за периода 01.12.2020г. – 22.09.2022г., **а на основание чл. 222, ал. 3, пр. 2 КТ сумата от**

4592,28 лв., представляваща обезщетение при прекратяване на трудовото правоотношение, след като работникът или служителът е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба - 23.09.2022г. до погасяването.

ДОПУСКА на основание чл. 242, ал. 1 ГПК предварително изпълнение на решението, в частта относно присъждане на сумата от 5378,58 лв., представляваща трудово възнаграждение и на сумата от 4592,28 лв. - обезщетение при прекратяване на трудовото правоотношение.

ОТХВЪРЛЯ предявения от Е. А. С., ЕГН *****, с адрес в гр. Б., ул. „.....“ № 9, срещу „П.Т.К.“ АД, ЕИК ....., със седалище и адрес на управление в гр. С., ул. Б. № 8, ет. ...., **и с к с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД** за присъждане на сумата от 183,69 лв., представляваща лихва за забава върху обезщетението по чл. 222, ал. 3, пр. 2 от КТ за периода 03.05.2022г. – 22.09.2022г.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК „П.Т.К.“ АД, ЕИК ....., със седалище и адрес на управление в гр. С., ул. Б. № 8, ет. ...., да заплати на Е. А. С., ЕГН *****, с адрес в гр. Б., ул. „.....“ № 9, сумата от 638,78 лв., представляваща направени по делото разноски – възнаграждение за адвокат, съразмерно на уважената част от исковете.

ОСЪЖДА „П.Т.К.“ АД, ЕИК ....., със седалище и адрес на управление в гр. С., ул. Б. № 8, ет. ...., да заплати по сметка на Районен съд гр. Несебър на основание чл. 78, ал. 6 ГПК **сумата от 448,83 лв.** -държавна такса върху уважените искове, както и **сумата от 350 лв.** – заплатено от бюджета на Районен съд Несебър възнаграждение за вещо лице.

БАНКОВА СМЕТКА, ПО КОЯТО ДА СЕ ПРЕВЕДАТ ПРИСЪДЕНИТЕ В ПОЛЗА на Е. А. С. СУМИ:

BG22 RZBB 9155 1056 9916 04, BIC: RZBBBGSF.

Решението може да бъде обжалвано пред Бургаски окръжен съд в двуседмичен срок, считано от днес – 11.04.2023г.

Съдия при Районен съд – Несебър: _____